

Я пригадав собі один стіжок у горах.
З молодика сідав на нього срібний порошок,
А я лежав на нім тихенько, наче звір,
І поглядом ловив сліди падаючих зір.
Я ждав, коли прийде косуля їсти сіно,
Вона приходила щоночі неодмінно,
Тремтяча, як зоря, що впала в темнику!
Я ж оглядав її, рожеву й боязку...
Хотів би я побуть ще раз на тому стозі,
Діждатися й тебе в закоханій тривозі,
Почути, як прийдеш, як скинеш кептаря,
Як затремтиш, немов та сарна чи зоря...